29 Νοεμβρίου 2025

Θεόκλητος Διονυσιάτης: «Ο Σκητιώτης Καλλίνικος»

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Το απόγευμα κατήλθομεν εις την σκήτην του Κουτλουμουσίου. μας είχαν συστήσει κάποιον διάσημον ασκητήν. Μόλις εφθάσαμεν εις την Σκήτην, θανάσιμος μελαγχολία κατέλαβεν τας ψυχάς μας. Τα σπίτια -καλύβες, παλαιωμένες και μικρές. Σιωπή βαθεία εβασίλευεν. Η Σκήτη κλεισμένη εις τον εαυτόν της, ασφυκτιούσε μέσα εις τον λάκκον όπου εκτίσθη.

Δύο αδέλφια δίδυμα, κυπαρρίσια τριακοσίων ετών, δεσπόζουν εις όλην την περιοχήν. Προσκυνήσαμε τον ιατρόν άγιον Παντελεήμονα και εδροσίσθημεν εις το παγερώτατον αγίασμά του. Εχαιρετήσαμεν ταπεινούς μοναχούς και ελάβομεν τας ευχάς των....

Επεσκέφθημεν τον ασκητήν Καλλίνικον. Μας υπεδέχθη με χαράν ανυπόκριτον. Ήτο τύπος αγίου ανθρώπου, αγνισμένου εις την κάμινον της ασκήσεως. Γέρων, αλλά θαλλερός, υψηλός, χλωμός και χαρίεις. Οι οφθαλμοί του βαθουλωμένοι και φωτεινοί. Ωμοίαζε με άρχοντα, που εγκατέλειψε την τρυφήν του κόσμου και "υπήλθε" τον χρηστόν ζυγόν του Κυρίου...
Συνεστήθημεν εις τον γέροντα, και του απεκαλύψαμεν τον σκοπόν της επισκέψεως. Μας συνεχάρη, ηυχήθην προκοπήν και εδόξασε τον Θεόν, δια τον θείον πόθον που ενέβαλλεν εις τας καρδίας μας. Κατόπιν μας ωδήγησεν εις το απέριττον κελλίον του. Η ατμόσφαιρα του εξώκοσμος, ανέδιδε μίας λεπτήν ευωδίαν λιβανωτού. Ένας βυζαντινός εσταυρωμένος έδιδε ιδιαίτερον τονισμόν εις το μικρόν κελλίον του ασκητού, που επληρούτο μεταφυσικού μυστηρίου.... Εκαθήσαμεν εις μικρά σκαμνία και ο γέρων μας έφερεν ξηρά σύκα και βρόχινον νερό. Και χωρίς να ομιλήση μας έκανε νεύμα να γευθώμεν από τα προσφερθέντα.
Ο φίλος μου απετόλμησε την ερώτησιν:
-Γέροντα εις την εποχήν μας, όπου αι ηθικαί και πνευματικαί αξίαι έχουν υποστεί τόσην τραγικήν καθίζησιν, φρονείται, ότι ο Μοναχισμός θα ηδύνατο να βοηθήση τον κόσμον, αφού μάλιστα και ημείς προτιθέμεθα να μονάσωμεν;
Ο ασκητής ήκουσε την ερώτησιν, μας προσέβλεψεν επίμονα, εστράφη προς τον Εσταυρωμένον Χριστόν, εγύρισε το κομβοσχοίνιό του και απεκρίθη με γλυκύτητα, ναι. Δύναται σήμερον ο μοναχισμός μασπολλά να προσφέρη εις τον κόσμον. Κυρίως να δώσει τον αρχέτυπον του ανθρώπου, το οποίον ο κόσμος έχει κακοποιήσει... Το πρόβλημα πάσης εποχής είναι πρόβλημα ανθρώπου. Ο κόσμος δεν γνωρίζει τον άνθρωπον. Ή μάλλον πλάθει μίαν πανάθλιαν εικόνα ανθρώπου και, βάσι αυτής, μορφώνει και την καταστρεπτικήν φιλοσοφίαν του. Απ' εδώ αρχίζει το δράμα του κόσμου....
-Γέροντα, ερώτησα, ποίος είναι ο άνθρωπος, κατά την γνώμη σας, τον οποίον ο κόσμος αγνοεί;
-Είναι ο άνθρωπος του Θεού, απήντησεν ο Γέρων. Αλλά ο κόσμος δεν αγνοεί μόνον αυτόν. Αγνοεί και τον Θεόν του ανθρώπου. Και αυτά, τα αλληλένδετα μεταξύ των, ο Θεός και ο άνθρωπος, δεν είναι πλάσματα της φαντασίας μου. Αποτελούν την θεολογίαν του Χριστιανισμού. Με άλλους λόγους, η υπάρχουσα σήμερον τρομερή κρίσις περί τον Θεόν και τον άνθρωπον, είναι κρίσις αυτού του χριστιανισμού εις την πρακτικήν του προβολήν....
-Ποία είναι η θεολογία του χριστιανισμού, περί ανθρώπου, πάτερ; ερώτησα.
-Ότι ο Θεός έπλασε τον άνθρωπον. Και όταν ο Θεός πλαστουργή το τελειότερον δημιούργημά του, φαντασθήτε τι πρέπει να είναι αυτό...
Και ο ασκητής Καλλίνικος εβυθίσθη εις μυστικήν θεωρίαν.
-Διατί διακόψατε, Γέροντα; παρετήρησα.
-Στρέφεται ο νους μου, τέκνα μου, εις την πλάσιν του ανθρώπου. Και μένω έκθαμβος και εκστατικός! Ο Θεός πλάθει τον όμοιόν Του! Την κτίσιν δημιουργεί με

ένα πρόσταγμα. Εμένα όμως με πλάθει, με προσέχει, με κάμνει τέλειον, όμοιόν Του, κατά χάριν. Μου δίδει αθανασίαν, ελευθερίαν, νουν, λόγον, καρδίαν. Βλέπω, αισθάνομαι., σκέπτομαι, κρίνω, θεωρώ την δόξαν του Θεού μου.... Είμαι ένας μέγας κόσμος, με τας ψυχοπνευματικάς δυνάμεις μου, μέσα εις έναν μικρόκοσμον. Γίνομαι, κατά την γνώμη μεγάλου πατρός της εκκλησίας μας, επόπτης της αισθητής κτίσεως και μύστης της νοουμένης και αοράτου. Γίνομαι θεότευκτος εικών και εικών ομοίωμα Θεού. Ανοίγω τους οφθαλμούς μου εις τα κάλλη της κτίσεως και από αυτά, ως δια κλίμακος, αναβαίνω εις τον κτίστην μου. Χαίρομαι την ύπαρξίν μου και η ευφροσύνη της καρδίας μου ειναι αδιαλλειπτος. Είμαι μυστικώς ενωμένος με τον Θεόν μου.
Η καθαρότης μου είναι αγγελική. Πλέω ολόκληρος μέσα εις αδημιούργητον, άκτιστον πνευματικόν φως. Ο νους μου ειναι απλούς, καθαρός, όλος αγάπην, αθανασίαν, ελευθερίαν, δημιουργικότητα. Είμαι ένας μικρός, κατά χάριν Θεός, ένας βασιλεύς της κτίσεως. Βλέπω την κτίσιν και θαυμάζω τον κτίστιν μου. Θαυμάζω το πνευματικόν μου κάλλος, δια να μεταβληθώ όλος εις στροφάς υμνολογίας. Βυθίζομαι εις την αγάπην Του, δια να Τον αγαπήσω...
Ο Γέρων ασκητής εσιώπησε. Τίποτε δεν ηκούετο εις το κελλίον. Ο προφητικός αυτός διδάσκαλος περιέπεσεν εις εκστατικάς θεωρίας. Εις μίαν στιγμήν είδα να κυλούν δάκρυα επάνω εις το άσαρκον πρόσωπόν του. Μου εφάνη ωσάν τον προφήτην Ιερεμίαν με την εντόνως θρηνώδη όψιν....
-Εξακολουθήσατε, Γέροντα, είπα συγκεκινημένος.
Ο φίλος μου ήτο μεταρσιωμένος και παρακολουθούσε την σκηνήν σιωπηλώς. Τότε ο ερημίτης εσήκωσε το πρόσωπόν του, μας εκοίταξε βαθιά και είπε:
-Απορείτε διατί διέκοψα την αφήγησιν; Βεβαιωθήτε ότι δεν ηδυνάμην να κάνω διαφορετικά. Όσον αισθάνομαι άπειρον αγαλλίασιν να ανανεώνω την μνήμην της θείας καταγωγής μου, τόσον με πλημμυρίζουν συγκλονιστικά συναισθήματα, όταν προχωρώ εις την τραγικήν φάσιν, όπου επηκολούθησε της μακαρίας καταστάσεως των πρωτοπλάστων εννοώ την εκ παρακοής αξιοθρήνητον πτώσιν....

Και ο άγιος μοναχός πάλιν εσιώπησεν.....

Πηγή: *paterikakeimena.blogspot.com*